

๗๕ โปรดนักโทษเดนตาย

ข้าพเจ้าเป็นภิกษุณีในพุทธศาสนานิกาย
มหายาน บวชที่ประเทศไต้หวันได้ ๓๐ พรรษา
ทำหน้าที่สอนธรรมะให้กับนักโทษในคุกที่ใหญ่
ที่สุดของไต้หวันมาเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี นักโทษ
ที่ข้าพเจ้าเทศน์สอนล้วนเป็นนักโทษเดนตาย
ทั้งสิ้น

บุญกรรมใดทำให้ข้าพเจ้าต้องไปเทศน์
สอนนักโทษในคุก การเทศนาสอนนักโทษ
ได้บุญหรือบาปอย่างไร หากได้บุญ ทำอย่างไร
จะได้อย่างเต็มที่ และข้าพเจ้าควรเทศน์สอน
ในคุกต่อไปดีหรือไม่ หรือควรทำหน้าที่ใด
จึงจะเหมาะสมหากเลิกจากหน้าที่นี้

คุณครูไม่ใหญ่

ท่านภิกษุณีต้องเข้าไปเทศน์สอนในคุก เพราะมีอุปนิสัยพระโพธิสัตว์ติดมาข้ามชาติ ที่ปรารถนาจะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ได้มีวิบากกรรมอะไรติดตัวมา แต่เป็นการสร้างบารมีในปัจจุบันที่ต้องการให้ธรรมทาน

การเทศน์สอนนักโทษในคุกจะมีอันสงส์โดยย่อ คือ จะมีดวงปัญญารอบรู้ทั้งทางโลกทางธรรม เกิดในที่ใดก็จะมีศรัทธา จะเป็นที่รักของทุกคน จะได้เกิดในตระกูลสัมมาทิฐิที่จะเกื้อหนุนให้ได้สร้างความคิดดี จะมีชื่อเสียงขจรกระจายไปทั่ว เป็นต้น

ท่านภิกษุณีควรจะทำหน้าที่ ๒ ประการ คือ

๑. ป้องกันคนตื้ออย่าให้เสีย เช่น แนะนำสั่งสอนให้เขารู้จักบาปบุญคุณโทษ จนไม่ไปประพฤติดิตทางศีลธรรมและกฎหมาย ก็จะทำให้คนรักและเคารพ

๒. แกะไขคนที่เสียแล้วให้ดี เช่น สอนคนคุก
ตั้งกล่าวเพื่อให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ จะได้
ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ว่าจะอยู่ในคุกหรือพ้น
โทษออกมาแล้ว ส่วนนักโทษประหาร จิตเขา
จะได้ผ่อนคลาย ตายแล้วหนักก็เป็นเบา

๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๘